

Rok 1917.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIII. — Wydana i rozesłana dnia 26. czerwca 1917.

Treść: (M 270. i 271.) 270. Rozporządzenie w sprawie sprzedaży optycznych instrumentów. — 271. Rozporządzenie w sprawie zajęcia i oddania przedmiotów z miedzi, ze stopów miedzi, z niklu i z aluminium.

270.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i z Ministrem obrony krajowej oraz za zgodą Ministra wojny z dnia 20. czerwca 1917

w sprawie sprzedaży optycznych instrumentów.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, rozporządza się na czas trwania spowodowanych wojną nadzwyczajnych stosunków, jak następuje:

§ 1.

Wszelkiego rodzaju szkła pryzmowe, dalekowszkie do celowania i terestyczne, szkła Galileusza, powiększające czterokrotnie lub więcej razy, części optyczne wszystkich powyższych szkieł i fotograficzne obiektywy o sile światła 3·5 do 6 i o ogniskowej ponad 18 centymetrów, wolno sprzedawać z wyjątkami, przewidzianymi w § 2., tylko na rzecz zarządu wojskowego lub osobom należącym do siły zbrojnej. Sprzedaż osobom, należącym do siły zbrojnej, wolno przedsięwziąć tylko za okazaniem zezwolenia, zaopatrzonego w pieczęć danego oddziału wojskowego.

§ 2.

Przedmioty, oznaczone w § 1., wolno sprzedawać bez ograniczenia przemysłowcom, mającym prawo wyrabiać te przedmioty albo handlować nimi.

Minister handlu może w poszczególnych przypadkach w porozumieniu z Ministrem wojny pozwolić na wyjątki od przepisu § 1.

§ 3.

Za przekroczenia postanowień tego rozporządzenia będą karali władze polityczne pierwszej instancji grzywnami do 5000 koron albo aresztem do sześciu miesięcy, o ile czynów tych nie mają ścigać sądy karne.

Jeżeli przekroczenie popełni przemysłowiec, można ponadto, o ile zachodzą wymogi § 133. b, ustęp 1., lit. a, ustawy przemysłowej, zarządzić odebranie uprawnienia przemysłowego.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

Handel wlr.

Urban wlr.

271.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny z dnia 25. czerwca 1917

w sprawie zajęcia i oddania przedmiotów z miedzi, ze stopów miedzi, z niklu i z aluminium.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, o świadczeniach wojennych i na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się:

§ 1.

Wytwórcy i handlarze winni resztę ze swych zapasów przedmiotów, wymienionych w § 1. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1915, Dz. u. p. Nr. 283, oddać według przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Wymienione poniżej przedmioty, o ile i tak już nie zostały zajęte po myśli rozporządzeń ministeryalnych z dnia 23. września 1915, Dz. u. p. Nr. 283, i z dnia 30. grudnia 1916, Dz. u. p. Nr. 434, zajmuje się obecnie dla celów wojennych i należy je oddać według przepisów niniejszego rozporządzenia.

4. Przedmioty, składające się w całości lub w przeważnej części z miedzi lub stopów miedzi, a mianowicie:

1. wszelkie drążki i rury rękojeściowe, ochronne, na dywany, na firanki, na ręczniki i prześcieradła kąpielowe, zdobnicze i inne razem z podpórkami, wszelkie inne środki przymocowania i pierścienie, następnie chwytły i rączki wszelkiego rodzaju,

2. blachy kątowe, krawężne, cokołowe i inne blachy pokrywcze, wieszaki i opierzenia, w szczególności opony grzejników,

3. szyldy i tablice z nazwiskami, reklamowe, orientacyjne (n. p. co do piąter), wywieszki (n. p. u fryzjerów) i inne, emblemy, herby, litery i liczby metalowe, wyż 3 cm wysokie, tablice z numerami o wadze jednostkowej wyż 10 g do kluczy i inne tablice z numerami (n. p. do umieszczania na drzwiach do mieszkań i pokojów i nad nimi),

4. ozdoby, urządzenia, środki do przymocowania jak kule, guziki, łańcuszki, pierścienie na sznury, szczeble, listwy itp.,

5. kraty, jako to: kraty ochronne, wygarniające, oprawne, zdobnicze, o ile przedmioty, wyliczone w punktach 1. do 5., nie są umieszczone na pomnikach (statuach, tablicach pamiątkowych, nagrobkach itp.), następnie na meblach, świetlnikach lub drobnych przedmiotach, służących do użytku;

następnie

6. przystawki do pieców,

7. dzwony o średnicy do 25 cm, dzwonki i gongi,

8. pojedyncze przyrządy do palenia i garnitury do pisania, jakoteż inne pojedyncze towary galanteryjne,

9. donice na kwiaty,

10. haki (do wieszania), stojaki i wieszadła na suknie, kapelusze, laski, parasole,

11. urządzenia dla wystaw okiennych, jak stojaki, podpory, dźwigary, szyny, oparcia odzienne itd. z wyjątkiem opierzeń portalów.

B. Przedmioty z czystego niklu, z platerowanej niklem blachy stalowej albo z aluminium, a mianowicie:

wszystkie sprzęty domowe, do gotowania, kuchenne i stołowe wraz z nakryciami, dalej naczynia do jedzenia i picia, miednice i wanny, w szczególności także tak wany „towar pasamoniczy“, z wyjątkiem elektrycznych przyrządów do gotowania.

Z przedmiotów, wyrabianych z platerowanej niklem blachy stalowej, zostają jednak zajęte i należy oddać tylko te, które wykazują 10% ze swej całej wagi albo więcej zawartości niklu.

§ 3.

Pod stopami miedzi po myśli § 2.: A rozumie się stopy miedzi z cynkiem, z cyną albo z niklem lub z kilkoma tymi metalami, jako to: mosiądz, tomłak, bronz, spiż, nowe srebro i jego specjalne stopy (niklę, tio, alpakę, argentan, srebro chińskie, alfenit, pakfong itd.).

Nie zajmuje się przedmiotów, które

1. są tylko powleczone mosiądzem, miedzią lub niklem,

2. są tylko platerowane miedzią lub stopami miedzi,

3. są zrobione z miedzi lub stopów miedzi i są ręcznie pędzone, grawirowane, cyzelowane, giloszowane, wykwaszane albo tauszerowane.

§ 4.

Przepisom tego rozporządzenia podlega każdy, kto przedmioty rodzaju, oznaczonego w § 2., posiada albo dla innych przechowuje; wytwórcy i handlarze podlegają tym przepisom ponadto co do zapasów, oznaczonych w § 1.

Obowiązek oddania rozciąga się co do sprzętów z niklu także na takie przedmioty, które pozostawiono posiadaczom przy sposobności oddania, zarządzanego rozporządzeniami z dnia 23. września 1915, Dz. u. p. p. Nr. 283, i z dnia 16. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 181.

Przedmioty stanowiące część składową lub przynależność maszynowego urządzenia przedsiębiorstwa produkującego, nie podpadają pod przepisy niniejszego rozporządzenia.

Co do przedmiotów, znajdujących się w posiadaniu państwa lub zakładów państwowych, zostaną wydane osobne zarządzenia.

§ 5.

Postępowanie szczegółowe, jakiego należy się trzymać przy oddaniu, zostanie ogłoszone w poszczególnych gminach przez obwieszczenie.

W miarę potrzeby można zarządzić oddanie do przeznaczonych na to miejsc zbiórki, położonych w obrębie obszaru gminnego, ustanawiając termin oddania.

Zresztą objęcie skutecznią komisya odbiorcza, która ma się w tym celu udać na miejsce do obowiązane do oddania. W tym ostatnim przypadku winni posiadacze i przechowcy zaczekać na przybycie komisji odbiorczej. Także w tym jednak przypadku są oni obowiązani przedmioty, jakie oddać należy, przygotować do oddania, a to do chwili, wyznaczonej dla odbioru. Winni oni zatem ewentualnie za przybraniem do pomocy stojącego do dyspozycji personalu zdjęć tego rodzaju przedmioty oddać się mające, które dadzą się bez trudnych prac około ich zdjęcia odłączyć od innych przedmiotów, do jakich są przymocowane lub z jakimi są połączone. Odnosi się to w szczególności do wszystkich przedmiotów, które są tylko przyśrubowane, przybite gwoździem, przymocowane kitem, przytwierdzone przez nie trudno dające się usunąć przynitowanie, albowież w sposób pojedynczy wpuszczone w mur lub w kamień.

Przedmioty, których pozostawienie na miejscu jest wskazane koniecznym względem na bezpieczeństwo ciała — jak przebiegające od strony szybu poręcze w klatkach schodowych i kraty ochronne wind — winni posiadacze pozostawić niezdytę aż do dostarczenia potrzebnych przedmiotów zastępczych.

§ 6.

Jeżeli obowiązany do oddania posiada przedmioty, których nie mógł zdjąć (§ 5., ustęp przed-

ostatni) albo których nie wolno było zdjąć (§ 5., ustęp ostatni), to winien on przed komisją odbiorczą wymienić tę okoliczność i odnośnie przedmioty.

Tylko co do naczyń niklowych i co do sprzętów aluminiowych można zarzucić, że są niezbędne. Posiadacz powinien się jednak ile możności postarać o przedmioty zastępcze także co do takich potrzebnych zresztą przedmiotów i to zawczasu przed przepisaniem dniem oddania.

§ 7.

Komisya odbiorcza rozstrzyga o oddaniu, o chwilowem lub trwałem pozostawieniu przedmiotów, których niezbędność podniósł posiadacz w myśl postanowień § 6. i wyznacza w razie potrzeby temu ostatniemu stosowny czasokres do dodatkowego ich oddania.

Jeżeli chodzi o przedmioty, których posiadacz nie mógł zdjąć (§ 5., ustęp przedostatni), w takim razie zarządzi komisya zdjęcie ich, o ile to jest wskazane. Jeżeli posiadacz zaniedbał będącego jego obowiązkiem oddania lub przygotowania do oddania bez dostatecznego powodu uniewinniającego, to ponosi on kosztą zarządzanego przez komisję odbiorczą zdjęcia i odbioru. Koszta te można ściągnąć w drodze egzekucji politycznej.

Jeżeli chodzi o przedmioty, których nie pozwala zdjąć konieczny względ na bezpieczeństwo ciała bez poprzedniego zastąpienia ich, natenczas może komisya odbiorcza wyznaczyć posiadaczowi czasokres dla sprawienia przedmiotów zastępczych, zdjęcia i oddania, o ile sprawienie przedmiotów zastępczych i zdjęcie może posiadacz skutecznie.

§ 8.

Zajęte przedmioty wolno sprzedać z wolnej ręki T. a. Centrali dla metali w Wiedniu albo biurom zakupna wspomnianego towarzystwa, upoważnionym specjalnie do zakupna tych przedmiotów, a to:

1. o ile jest przepisane oddanie do miejsca zbiórki, aż do chwili, przepisanej dla oddania,
2. w przypadkach, w których komisya odbiorcza ma się udać do obowiązane do zgłoszenia, aż do chwili komisijnego spisania przedmiotów.

Przedmioty, stanowiące przynależność budynku albo będące środkami ruchu jakiegoś przedsiębiorstwa, wolno pozbywać z temi rzeczami aż do chwili, oznaczonej w punkcie 1. i 2.

Każde inne pozbycie i każde inne przerabianie jest zabronione.

§ 9.

Co do składu komisji odbiorczych, ich postępowania i co do ustanowienia komisji kontrolujących winny mieć zastosowanie postanowienia §§ 6. i 9. do 12. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1915, Dz. u. p. Nr. 283 i § 5. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 181. Dla pozostawienia przedmiotów z powodu ich niezbędności są jednak stanowczemi postanowienia § 7. niniejszego rozporządzenia.

§ 10.

Kto przed władzą zataja posiadanie przedmiotów, zajętych niniejszem rozporządzeniem, nie

oddaje względnie nie przygotowuje, w sposób przepisany przedmiotów, które oddać należy, albo w inny sposób działa wbrew przepisom niniejszego rozporządzenia lub wydanym na jego podstawie zarządzeniom władz, tego ukarze władza polityczna pierwszej instancyi grzywną do 5000 K albo aresztem do sześciu miesięcy, o ile czynności te nie podpadają pod surowszy przepis karny.

§ 11.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Czapp wtr.